

عنوان مقاله:

اسطوره های برجسته در شعر عبدالوهاب البیاتی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات عربی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

علی نجفی ایوکی - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

عبدالوهاب البیاتی (1999 – 1926م.) از جمله شاعرانی است که اسطوره در شعرش حضوری فعال دارد و از بسامدی بالا برخوردار است و سازه اصلی تفسیر پذیرترین سروده هایش را تشکیل می دهد. او با فراخوانی اسطوره های کهن و دخل و تصرف در آنها ، در پی آن است تا ضمن اصالت بخشی به اثر ادبی خود، پوشیده تر و ادبی تر به ابراز ایده هایش بپردازد. کار او نقل ساده اسطوره نیست، بلکه برداشت جدید و متفاوتی از آن دارد و با زبانی چشمگیر، تفسیر تازه تر و عمیق تری از اسطوره ها به نمایش می گذارد . او با انعطاف پذیر ساختن و آشنایی زدایی در چهره آنان، تجربه های معاصر خود را بر آنان حمل می نماید. روانشناختی اسطوره های شاعر نشان از آن دارد که شخصیت اسطوره ای در واقع همان (من) های خود شاعرند که به شکل های گوناگون از نیت ها، آرزوها، اشتیاق ها و انگیزه های وی خبر می دهند. شخصیت های اسطوره ای بیاتی همگی دغدغه سیاسی – اجتماعی دارند و از دردی مشترک می نالند و خواهان آزادی سیاسی و عدالت اجتماعی هستند. در نگاه کلی می توان گفت: اسطوره های وی عهده دار اندیشه فدا دهی، زندگی در مرگ ، خوارشدگی عاطفی، ماجراجویی ، احساس غربت و همزادپنداری اند در این جستار با نگاهی گذرا به روند اسطوره گرایی در شعر معاصر عربی، از شیوه به کارگیری و کارکرد اسطوره هایی همچون سندباد، سیزیف و تموز در شعر عبدالوهاب البیاتی سخن رفته است.

کلمات کلیدی:

اسطوره ، عبدالوهاب البیاتی ، سندباد، سیزیف، تموز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/602671>

